

MENTS MEG, ISTENEM!

Vince ma reggel a szokottnál korábban indult útnak. Fel akarta mérni állóképességét, tesztelni szeretne volna magát, hogy fel legyen készülve bármilyen feladatra. Indulás előtt abban maradt barátjával, Jenivel, hogy estenden a szokott táborhelyükön találkoznak, és másnap reggel együtt vágnak neki a csúcshoz. Aztán arra gondolt: mi lenne,

ha mégis egyedül vágná neki? Ha elsőként érne a csúcsra? Elvégre a legjobb mind között. A gyakorlott alpinista, gondolatban, napokig tervezte az utat. Lépésről lépésre haladva minden fontosabb szakaszt végiggondolt. Még azt is kiszámította, melyik úton velethez mennyi idő szükséges, ha ekkor is ekkor indul, mikorra fejezi be a vállalkozást. Vince pirkadatkor vágott neki az útnak. Acélos izmai úgy működtek, mint az óramű. Egyáltalán nem tartott attól, hogy ne tudna megküzdeni az elé magasodó hegyóriással. Mondják ugyan, hogy egyszer valaki megpróbált ugyanarra az oromra felhágni, amelyre most készül, de azt is beszélik, hogy ő mementóként - tulajdonképpen az illető emlékét őrizte a tetőközélemben feszülő kötélen. Ott, azon a helyen, ameddig feljutott... De hát azóta nagyon sokat fejlődött a hegymászás tudományai. Együtt, persze, egyszer is lehetne, ő gondolta Vince felfelé kaptatva a hegyoldalon. Volna kihez beszélni, kivel társalogni. Az ember biztonságérzete is nagyobb, ha tudja, hogy ott van valaki mellette. Meg aztán az idő is jobban telne kettesben. A lelkiismeret szavai lettek volna ezek a gondolatok, amiért angolosan meglepett társa el is, hogy egyedül vigye el a hármas trófeát?...

Azért az mégis másképp hangzik, ő átgondolt Vincében a dicsőségét, ha azt mondják majd róla: ő a legjobb, senki se lenne képes utána csinálni. Egymaga jutott fel oda, amire mások legfeljebb álmodni mernek. Ő Tényleg, mit is csinálnék, ha történné velem valami!? ő nyílt belé a baljóslatú kérdés. Most aztán igazán nem számíthatok senkire. Egymagában az ember í... De hát mi történhetne?... Mióta vagyok ilyen nyúl szívű? Vince elröstellte magát a rátörő kislányság gondolatok miatt.

A magános túrázó egyenes léptekkel kaptatott felfelé a birtokba veendő birodalom meredekéin. Egészen fenn járt már a törpe fenyők birodalmában. A sziklák árnyékos oldalán foltokban világított a hó. Ilyen magasságban jóval hidegebb van, de munkában lévő testének ugyancsak jólesett a magaslati friss levegő.

Mi történt velem az imént? - jutott eszébe megint. Talán csak nem félek?... ő faggatta magát, mert szeretett volna tisztán látni. Nem félelem ez, pajtás, ő bátorította magát -, inkább csak egy kis drukk. No, de kiben nincs feszültség, ha farkaszemet néz az ismeretlennel?...

Vince el vette távcsövét. Egészen távol megpillantott egy zergét. Odább, egy sziklafalon még egyet. Sokáig nézte őket. Milyen magabiztosak! ő gondolta melegséggel a szívében. Hogy szökellnek egyik kőszárlól a másikra a szédítő mélységek fölött! Kiállnak a kőszirtok szélére, onnan kémlelik, nem leselkedik-e rájuk valahonnan valamilyen veszély, egy hiúz vagy másmilyen ragadozó. Szinte irigyelte őket.

Az igazi erőpróba csak most kezdődött. Előtte elementáris erővel szökött magasba a meredek sziklafal, amit le kellett győznie, birtokba venni.

A hegyek birodalmának zavartalan csendjét csupán a szögek pengése verte fel, amikor a hírnévért, dicsőségért rendkívüli tettekre is kész hegymászó egy-egy újabb sárchimedeszio pontot talált az alig sejtelt sziklarepedéseken. Időnként hallani lehetett, ahogy a csattanó egyet a gyűrűben. A karabiner befűzve. Vince a tapasztalt hegymászó biztonságával hágtott egyre feljebb.

Így ment ez órák hosszat. A beavatottnak minden ilyen fix pont egy-egy kis stáció a végső cél felé, a hozzá nem értők kívülállónak azonban csupa egyhangúság, döngölés.

Vince kissé oldalra fordult, hogy újabb szöveget vegyen elő a derekára övezett táskából. Akkor vette észre, hogy fejmagasságban fehér felhőszelesek úsznak el mellette. Puhán, egyenesen érkeznek és távolodnak, mintha valami láthatatlan futószalag szállítaná őket. Az esti nap langymelege, bágyadt fénye bársonyosan simogatta arcát, kézfejét. A gyakorlott alpinista jó tempóban, magabiztosan haladt. Ma jó napom van, nyugtázta elégedetten. A nap lassan csúszott lefelé a nyugati égbolton. Esteledik - állapította meg. Ilyenkor, szidni jóval rövidebbek a nappalok, az éjszakák hamarabb borítják fekete leplüket a tájra.

Vince megtapogatta pihe hálósákját.

Itt az ideje, hogy megálljak, gondolta. Amott az a beszögellés épp elég nagy ahhoz, hogy kényelmesen elférjek rajta. Rádásul szélvédett.

Mer szokásból újra felnézett a hegyoromra. Meglepett, mikor meglátta, milyen közel jár a csúcshoz. Úgy saccolta, hogy a cél nem lehet több nyolc méternél, legfeljebb tíz.

A kedvező helyzet felvillanyozta. Azon töprengett, leszálljon-e éjszakai pihenésre vagy folytassa a mászást. Végül úgy döntött, hogy azért a néhány méterért nem érdemes megszakítani a kapaszkodást.

Tovább megyek ó határozta el. Bár itt egy kicsit jobbra kell kanyarodnom, de mindössze néhány méterre vagyok a cél alatt. Van még elég id m ahhoz, hogy feljussak.

Ismét hallani lehetett a sziklába fűrődő szögek ütemes pengését a kalapácsütések súlya alatt. Feljebb érve, újabb peng hang muzsikált kedves dalt fülébe, pedig belefeledkezve, elégedetten dolgozott.

Nagy hirtelen, szinte a semmib l, kavargó hóvihar kerekedett. Nem ritka az ilyesmi ilyen magasságban. Vince szinte tudomást se vett róla. Fiatal szervezete, edzett lénye könnyen dacolt az elemekkel. És amilyen hirtelen jött, a vihar épp oly váratlanul el is állt. De a fellegek megülték a hegyet. Egyre sötétebb lett. Vince megint felnézett a hegyfokra. A s r homályban úgy rémlett, szinte karnyújtásnyira van a csúcstól. A feszített tempó kifárasztotta ugyan, de érzett magában még annyi er t, hogy gond nélkül megtegye azt a néhány métert. Ütemesen, módszeresen kapaszkodott egyre feljebb.

Id közben teljesen besötétedett. A szétfolyó tinta-sötétben semmit se látott. Nekilendült, hogy feljebb húzza magát, de megfeszített lába lecsúszott a sziklapárkányról.

A vaksin sebtében bevett szög kiszabadult a résb l, és Vince zuhanni kezdett.

Úgy érezte, sokáig, nagyon sokáig zuhan, az id szinte végtelenné tágult..

Mint egy bomlott filmtekercsen, hallatlan sebességgel perregtek agyában az emlékek. És miközben egymást váltogatva, torlódba rohantak szeme el tt a kedves és szomorú emlékképek, hirtelen hatalmasat rántott rajta a kötél.

Alatta tátongó mélység, fölötte határtalan magasságí Vince a semmiben himbálózott. Ocsúdva a borzasztó rántás traumájából, lassanként érezni kezdte saját testét.

Élek! - tört fel bel le a hozsannás öröm. Tényleg élek, vagy csak úgy képzem? ó motyogta, de hirtelen támadt szorongásos képzelmeben nem látott semmiféle isteni fényességet, csillagözönös mennyboltozatot. Azt se tudta biztosan, hogy ezt most kérdezte-e magától, vagy csak valami furcsa vízió, amit szörny helyzetében érzékelt. Azt hiszem, mégiscsak élek, ismételte félajultan.

Kinyitotta a szemét, hogy tájékozódjon. Körbekémlelt, lassan, folyamatosan fordult a kötélen, de a koromsötétben semmit se észlelt.

Azóta, hogy utoljára látta, az éltet Nap már a Sárogyó nagyon távoli tájait pásztázza aranyló sugaraival. És a Hold is valahol messzi tájakon kószál a nagy égi korzón.

Az alkonyi fergeteg felh i tovább mélyítették a csilgaltalan éjszakát.

Ahogy telt az id , a kétségbeesés ronda karmai kaparászni kezdték Vince szívét. Csinálni kéne valamití - gondolta. Mit tegyek?... Mit tehetek!? ó mardosta a kiszolgáltatottság tehetetlensége, a cselekvésképtelenség dühe.

Amennyire erejéb l futotta, lendített egyet magán, hátha megvetheti lábát valami szilárd ponton, vagy kezével elkaphatja a sziklafal egy darabkáját. De bárhogy nyújtózott, kalimpált is, nem érzett semmit a közelében.

Kiáltani kéne, jutott eszébe, hátha meghallja valaki. Minden erejét összeszedte, hogy egy hatalmasat kiáltson, de csak nyöszörgés jött ki a száján.

A hátam!... ó nyúlt hátra. Nagyon fáj a hátam!í Csúnyán megüthettem... És a lábam is!... Mi van a lábammal?... Nem érzem a jobb lábamí Elzsibbadt... Tán csak nem bénultam le!?...

Úgy lógott a kötélen, mint akinek már annyi!... Mint akire kimondták a halálos ítéletet, csak a végrehajtásra várí

Remény és kétségek között verg dve fakadt ki a száján:

- Istenem, segíts!

Valahonnan az rb l (vagy csak neki rémlett úgy?) Vince mély hangot hallott:

- Mit akarsz, hogy tegyek?

- Ments meg, Istenem.

- Tényleg hiszed, hogy megmenthetlek?

- Persze, hogy hiszem.

- Akkor vágd el a kötelet, amivel meg vagy kötve!

Vince elborzadt. Megragadta a kötelet mind a két kezével... Ha elvágom ó gondolta rémülten -, azí , az a biztos halálí Harmincí évesí vagyok!... Uram, könyörülj!... Élni akarok!...Élni szeretnék!...Élni!... Élni!...Élí Sokáig, nagyon sokáig maradt így. Mozdulatlanulí Mereven... Mint egy él szoborí

í Vajon meddig bírom még?í Meddig tudok így maradni?í Reggelig kibírom!í Hány óra lehet!?... Milyen hideg van!...

Önkéntelenül hálózsákja után nyúlt, ami a hátára volt kötveí

Fáj!í Nagyon fáj a hátam!í Milyen hideg van!í Milyen fagyos a szél!í Fáááázom!í , Nagyon fááááá!í

A ment csapat elmesélte, hogyan találtak rá másnap a megfagyott hegymászóra. Ide-oda himbálózva forgott a jeges szélben, mint egy görcsbe rándult tuskó.

Másfél méterre alatta ott volt a talaj, amit nem láthatott a koromsötétben.

